Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

ØRIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

Nr. 3 Februar 1964

Afspænding og atomfri zone

Afspænding - det forjættende ord, der bebuder afslutning på de mange års kolde krig og indvarsler sejren i bestræbelserne for at forhindre en ny verdenskrig. Afspænding - det magiske ord, der fremkalder forhåbninger om et liv i tryghed og fredeligt arbejde.

Afspænding er det hyppigst anvendte ord i Land og Folks lederartikler i de senere måneder.

1964 må blive afspændingens år, hedder det, det år der fortsætter den begyndende afspænding i 1963. Moskva-traktaten førte til en betydelig afspænding, og der er gode udsigter for nye skridt. De sovjetiske nedskæringer af militærudgifterne var et nyt bidrag til afspændingen, siger bladet. Et atomfrit Danmark, en atomfri zone i Norden kan føre til fornyet afspænding.

Vi må et øjeblik fastholde, hvad dette ord betyder. Det betegner en proces, hvorunder eksisterende spænding bliver mindre og gradvis forsvinder. Afspænding opstår altså, når spænding aftager. Hvad er da spænding og hvordan bringes den til at aftage ? Spænding opstår mellem to parter, eller blandt flere parter, når en eller flere truer de andre, lægger råd op mod de andre og træffer forberedelser til at føre ondsindede planer ud i livet. Spænding forsvinder i samme grad, som disse parter ophører eller bringes til at ophøre med at true hinanden osv. fratages deres muligheder for at bringe planerne til udførelse.

I praktisk politik i dag: Der eksisterer spænding omkring Cuba, fordi den amerikanske imperialisme opretholder sin militærbase ved Guantanamo, fordi den opretholder og forsøger at udvide sin blokade af landet, fordi den opmuntrer til og iværksætter sabotagehandlinger og til stadighed truer med intervention. Kort sagt: Fordi USA ikke har opfyldt de fem krav fra Cubas regering.

DER KAN KUN BLIVE AFSPÆNDING OMKRING CUBA VED AT USA OPFYLDER DISSE KRAV.

Der eksisterer spænding i Sydøstasien, fordi den amerikanske imperialisme fortsætter sin militære indblanding, sin "specialkrig" i Sydvietnam, fordi den fortsat støtter og opmuntrer de reaktionære kredse i Laos til en fortsættelse af borgerkrigen, fordi den sammen med

Af det øvrige indhold nævnes:

Gelius Lunds vandpistol.

Apropos en vittighed (eller: Kan man være neutral?)

Om principper

Folkekapitalisme

Fredskampens perspektiver

Redaktionens adresse:
Kommunistisk Arbejdskreds,
c/o Scocozza,
Studsgårdsgade 10, København Ø
Tel.: 29 43 57 . Giro 12 79 25

sine vasaller i Saigon og Bangkok planlægger aggression mod Cambodja og opildner til underminering mod dette lands regering og dens neutralitetspolitik.

DER KAN KUN BLIVE AFSPÆNDING I SYDØSTASIEN VED AT DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME OPHØRER HERMED OG FORSVINDER FRA OMRÅDET.

Og således videre over alle kontinenter. Der eksisterer spænding i verden i dag, fordi den amerikanske imperialisme ikke alene pønser på, men aktivt arbejder på at opnå verdensherredømme, fordi den truer den socialistiske lejr, fordi den forsøger at dominere og underlægge sig hele den øvrige verden.

Denne spænding kan kun h e l t forsvinde ved at den amerikanske imperialisme ophører hermed - hvilket er det samme som at sige, at

SPÆNDINGEN I VERDEN KUN KAN FORSVINDE H E L T, NÅR IMPERIALISMEN ER FORSVUNDET.

Moskva-Erklæringen af 1960 siger:

> Krig er kapitalismens permanente følgesvend.
>
> Så længe imperialismen opretholdes, vil der også være grobund for aggressionskrige.
>
> Aggressionens og krigens hovedkraft er den amerikanske imperialisme.
>
> Socialismens sejr i hele verden vil endeligt fjerne de sociale og nationale årsager, der kan bevirke, at der opstår krig i det hele taget

Afspænding er en langvarig proces - en proces der kun kan sættes i gang og kun kan holdes i gang ved kamp og idelig kamp mod imperialismen, først og fremmest den amerikanske imperialisme. Afspænding indtræder i samme grad, som imperialismen tvinges tilbage, fratages sine udgangspunkter for at skabe spænding, tvinges til indrømmelser, svækkes og holdes i skak - indtil den ophører at eksistere!

Hvis man forsøger at skabe afspænding ved at lade den truede part give efter for truslerne gennem kapitulation, vil man kun i det lange løb skabe endnu mere spænding - så sandt som man ikke kan ændre imperialismens aggressive natur, og så sandt som man ikke kan ophæve loven om, at socialismen vil afløse det kapitalistiske samfund.

Vi må da spørge:

Kan, som LAND og FOLK påstår, sovjetiske nedskæringer af militærudgifterne bidrage til afspænding? Kun hvis disse udgifters hidtidige størrelse og selve det sovjetiske militær har været en faktor, der bidrog til spændingen! Enten mener man det, eller også er udtalelsen noget ulogisk snak.

Kan, som DKPs ledere ivrigt påstår, selve det, at der sluttes en aftale mellem de "store" være et bidrag til afspænding? Kun hvis en sådan aftale svækker imperialismen på en eller anden måde (herunder naturligvis aftaler indeholdende gensidige indrømmelser!). Moskva-traktaten betød ingen afsvækkelse af imperialismens kerneoprustning, den gav den tværtimod bedre betingelser for forbedringer af sine taktiske kernevåben. Enten mener man ikke, at den amerikanske imperialisme er årsagen til spændingen, eller også er udtalelsen noget ulogisk snak.

Kan atomfrie zoner bidrage til afspænding? Naturligvis kan de det, hvis de hindrer yderligere spredning af imperialismens kerne-

våben, hvis de virker hæmmende på imperialismens afpresningspolitik, hvis de svækker imperialismens krigsforberedelser, hvis de er et praktisk led i modvirkningen af USAs planer om verdensherredømme.

Hvad mener DKP om det?

På et møde i DKP-Østerbro (Ryvang og Triangel) den 18. februar talte Ib Nørlund om atomfri zone i Danmark og Norden. Det var et meget oplysende møde.

Med udgangspunkt i udtalelser af den konservative Poul Møller talte han sig varm om NATO-politikens sammenbrud. Den kolde krig har allerede spillet fallit, nu kan alle se, at NATO byggede på en løgn - nu må blokdannelserne væk!

Moskva-traktaten var efter hans mening et betydningsfuldt første skridt, og nu må l'fterne (!) holdes, vi må videre. Hvad er da naturligere, spurgte Nørlund, end at fortsætte med en atomfri zone i Norden - med Danmark som atomfrit, neutralt område (og han tilføjede senere, at dersom befolkningen til den tid måtte ønske afrustning, ville DKP sikkert ikke modsætte sig det!). DKP havde fremskaffet de fornødne garanti-forsikringer fra Øst om, at man dér var villig til at respektere et atomfrit, neutralt Danmark, hvis Vest gjorde det samme, og nu ventede man blot på, at de borgerlige skulle skaffe sådanne garantier fra deres venner vestpå. Hækkerup har jo i virkeligheden i n g e n g r u n d til af afslå en juridisk udformning af en allerede eksisterende kendsgerning, mente Nørlund.

Det lykkedes ham iøvrigt at komme igennem hele aftenen uden at nævne ordet den amerikanske imperialisme en eneste gang.

Efter indledningen understregede en af mødedeltagerne, at dette krav om et atomfrit Danmark og Norden netop var så uhyre let at få til at fænge i brede kredse af befolkningen, fordi vi med sindsro og ganske ærligt kunne understrege over for tvivlerne, at

ET ATOMFRIT NORDEN IKKE VIL SVÆKKE NATO DET MINDSTE !

Hvad Nørlund sagde til det ? Ingenting ! Han havde ingen indvendinger mod denne formulering, og på direkte forespørgsel erklærede han:

<u>En atomfri zone i Norden er meget vel tænkelig og mulig endnu mens Danmark er medlem af NATO. Neutraliteten må da være det næste skridt.</u>

Jamen, så er denne atomfrie zone jo værdiløs og bidrager ikke til afspænding. Den bidrager da kun til at øge forvirringen og til at så illusioner, fordi DKP vil påstå, den er et "nyt" skridt netop i retning af afspænding.

En atomfri zone i Norden, omfattende også NATO-landene Danmark, Norge og Island er kun mulig og ønskelig som resultat af en bred folkelig bevægelse rettet mod den amerikanske imperialisme, mod NATO mod Vesttysklands oprustning, mod fælleskommando.

Hvis en atomfri zone skulle blive skabt på de af DKP angivne vilkår - uden at den betyder en svækkelse af NATO - hvis den gennemføres 'fra oven', vil den være et skin, et bedrag og vil derfor bidrage til at svække fredsbevægelsens antiimperialistiske kamp.

Ved sin idelige snak om, at en atomfri zone kan indføres, hvis blot NATO-regeringen vil, opfordrer DKP i realiteten NATO-regeringen til at bedrage det danske folk.

ATOMFRI ZONE ? JA ! DKPs FORSLAG HEROM ? NEJ !

ga-

Gelius Lunds VANDPISTOL

Den 5. februar besvarede Gelius Lund i en lille artikel i LAND og FOLK - "Peking-kanonade" - ORIENTERINGS tilbagevisning af hans påstand om, at man i Sovjetunionen indstillede polemiken efter Hrustjovs appel herom den 25. oktober 1963. Gelius Lund forsøger ikke at benægte rigtigheden af vore oplysninger, men dækker sig ind bag den dato, hvor de pågældende artikler gik i trykken.

Nu har det hele tiden stået os klart, at artiklerne i f.eks. KOMMUNIST naturligvis måtte være skrevet og brudt om, før Hrustjov fremsatte sin "appel" - men så synes vi blot det havde tydet på mere overvejelse og kollektiv ledelse, om han havde ventet, indtil de allerede skrevne artikler var udkommet.

Nu ligger det imidlertid sådan, at der midt i januar måned i år i Sovjetunionen udkom en bog på over 300 sider med en vrimmel af gamle og nye angreb på Kinas kommunistiske Parti. Hvis Gelius Lund også mener, at der med denne bog er tale om "en afslutning, ikke om en fortsættelse af polemiken" - så har han nogle helt specielle opfattelser af bremselængder !

Bogen, "Samtaler om politiske emner", er forfattet af en gruppe under ledelse af sekretær i SUKPs centralkomite L.F. Iljitjov. Den beskylder bl.a. KKP for at erstatte klassestandpunktet med racestandpunktet, for at være tilhænger af "persondyrkelse", for at knytte perspektiverne for socialistisk revolution sammen med en verdenskrig og for i iværksættelsen af en kerneverdenskrig at se midlet til at ødelægge imperialismen - og således videre ad det Åbne brevs tankeforvredne stier.

Vi venter spændt på at høre fra Gelius Lund, hvornår denne bog er gået i trykken!

x x x

Gelius Lund nævner også i sin lille vandpistol-artikel, at PRAVDA i slutningen af januar har "bragt artikler om kinesiske blades behandling af det sovjetiske forslag om ro ved landegrænserne verden over.

Denne sag fulgte LAND og FOLK op den 9. februar. Under overskriften "Pravda-afvisning af kinesisk beskyldning" gengav man hovedpunkterne i artiklen, der havde titlen "Hvorfor vildleder man?" Det hed bl.a.: "Det kinesiske blad Renmin Ribao hævder således, at Sovjetunionen samvirker med vesten med det formål at forhindre den anti-imperialistiske kamp, at hindre revolutionen."

Det er en ubetydelig, men dog for L&F typisk ting, at Pravda-artiklen ikke var rettet til Renmin Ribao (Folkets Dagblad), men til Beijing Ribao (Pekings Dagblad). Det væsentlige er, at L&F den 8. februar, da artiklen "gik i trykken" var vidende om, at hele Pravdas angreb var bygget på sand - af den simple grund, at Beijing Ribao slet ikke havde kommenteret det sovjetiske forslag, men den amerikanske præsident Lyndon Johnsons budskab til nedrustningskonferencen i Geneve! Det hed herom:

> "Johnson hilste først og fremmest det forslag om en international overenskomst om de forskellige landes given afkald på magtanvendelse i løsning af territoriale stridigheder og grænsekonflikter, der var fremsat af Nikita Hrustjov, formand for USSRs Ministerråd, i dennes brev til de øvrige regeringschefer den 31. december sidste år.
>
> Johnson fremsatte derefter sit første forslag, der forbyder antiimperialisme og revolution, og som siger: 'I samråd med vore allierede vil vi være rede til at diskutere midler til

til at forbyde trussel om magt eller brugen af magt, direkte eller indirekte - gennem aggression, undergravning eller hemmelige våbenleverancer - at ændre grænser eller demarkationslinjer, at hindre adgang til territorier eller at udvide kontrol eller administration over territorier ved at afsætte eksisterende myndigheder'."

I et svar til Pravda-artiklen "Hvorfor vildleder man?" skriver Beijing Ribao:

"Hvad Johnson sigter på med dette forslag er klart for ethvert fornuftigt tænkende menneske. ... Hvad var der da i vejen med vores overskrift over artiklen: 'Johnsons budskab forsøger at forhindre antiimperialisme, revolution'? Det besynderlige ligger i, at vi har angrebet Lyndon Johnson, USAs præsident, mens Pravda, organ for SUKP, føler sig ramt."

Dette var LAND og FOLK i hænde, før det bragte artiklen den 9/2.

Samme artikel i PRAVDA bebrejdede KKP, at de kinesiske aviser endnu ikke (den 30. januar) havde offentliggjort Hrustjovs budskab om "ro ved grænserne". Dertil svarede Renmin Ribao den 3. februar:

"Hvad angår bebrejdelserne i PRAVDA for, at den kinesiske presse ikke har offentliggjort Hrustjovs brev af 31. december sidste år til regeringscheferne, kan vi roligt sige til SUKPs ledere: Hvorfor har I så travlt? Vi vil tage os af det, og vi vil også kommentere det. Et kinesisk forlag er allerede ved at færdiggøre nogle bind med jeres antikinesiske artikler til udsendelse ét for ét. En vej tilbagelægges skridt for skridt, og en regning gøres op punkt for punkt. Vi er stadig ikke færdig med at besvare jeres åbne brev af 14. juli sidste år. Hvad gør jer så utålmodige ?

Marxismen-leninismen er videnskab, og videnskab frygter ikke debat. Intet, der frygter debat, er videnskab."

OGSÅ DETTE SVAR VAR LAND OG FOLK BEKENDT, DA DET DEN 9. FEBRUAR GENGAV PRAVDA-ARTIKLEN.

Hvorfor vildleder man ?

-est.

Apropos en vittighed ..

DISKUSSIONEN i den kommunistiske verdensbevægelse har været genstand for allehånde kommentarer; én af dem har følgende form:

En kunde henvender sig i en butik (det siges at finde sted i Ungarn) og ønsker at købe te.

- Skal det være russisk eller kinesisk te, spørger ekspedienten.

- Nej tak, så vil jeg hellere have kaffe!

Nu er det jo sørgeligt, at en fornøjelig vits skal afstedkomme en mere alvorsfuld kommentar, men således må det være, thi bag kaffete historien gemmer sig en neutral holdning over for debatten i den kommunistiske verdensbevægelse - og en sådan holdning er så dejligt uforpligtende.

Den neutrale holdning er ganske udbredt blandt kommunister. Overført fra vittighedens verden til den barske virkeligheds verden må holdningen ses på baggrund af følgende årsager:

- dels udspringer den af manglende kendskab til diskussionens betydningsfulde indhold; ikke mindst "Land og Folk" - vel akkompag-

neret af den borgerlige presse - har gang på gang spottet de kinesiske kommunisters artikler for ordrighed og kolossalt indhold. En grundig redegørelse med solide argumenter "keder" åbenbart DKPs ansvarlige morgenblad - og ved at hænge de kinesiske artikler ud som uendeligt lange spiller "Land og Folk" på vor tids pop-foragt for det skrevne ord; vi beklager, at den internationale debat ikke føres i tegneserieform!

- dernæst udspringer den neutrale holdning af den borgerlige presses forsøg på at reducere den ideologiske diskussion til et skalkeskjul for "magtkamp". Denne kamp skal så dækkes ind med mere eller mindre spidsfindige diskussioner om marxistiske "dogmer".

- endelig udspringer den neutrale holdning - hos nogle - af en vis opportunistisk usikkerhed overfor, om fremtiden vil give den ene eller den anden part ret.

- og som allersidste mulighed kan holdningen udspringe af, at man ikke i mange år herhjemme har været forvænt med en teoretisk debat på højt niveau, hvorfor man opgiver at finde ind til den sande sammenhæng i den livsvigtige debat.

SÅ meget om baggrunden for den neutrale holdning. Men hvorledes kommer denne indstilling nu til udtryk? Her kunne man inddele de neutrale i to kategorier:

- dels er der de kammerater, som hævder, at på den ene side er de sovjetiske ledere nok "lidt for smidige", "måske ikke altid for principfaste", "lidt for improviserede i deres verdenspolitik", og "lidt for svingende i deres holdning bl.a. til perioden før Stalins død og til Jugoslavien", men på den anden side er de kinesiske ledere "for stive og dogmatiske", "nærmest stalinister", "noget sekteriske i deres standpunkter", "uden ordentlig respekt for fredskampen", "alt for hårde mod Jugoslavien", "lidt krigeriske bl.a. over for Indien" og så videre af samme tvetydige skuffe.

- dels er der kammerater, som proklamerer deres neutralitet ved overhovedet ikke at tage stilling til striden, og som bestandig fremsætter følgende patentløsning: "Det er herhjemme, arbejdet skal gøres - vi har ikke tid til den slags diskussioner."

MENS vi i en pjece, der udkommer om føje tid, grundigt vil redegøre for vort syn på de grundlæggende ideologiske spørgsmål, vil vi i de følgende numre af ORIENTERING tage de mere "populære" spørgsmål op i forbindelse med den inter-kommunistiske debat, såsom "sekterisme kontra smidighed", "stalinisme og persondyrkelse", "Jugoslavien og socialismen", "hård linje eller blød linje", "skældsord og kommunistisk debat" - ikke mindst fordi den neutrale stikker hovedet i busken i forbindelse med disse spørgsmål.

I denne artikel vil vi derfor nøjes med et par enkelte almindelige betragtninger omkring den internationale debat for at klargøre, hvorfor en neutral holdning er både umulig og uansvarlig.

Det må først og fremmest gøres klart, at den internationale diskussion på i n g e n måde begrænser sig til uenighed mellem Kina og Sovjetunionen. Når Kjeld Østerling, "Land og Folk"s Prag-korrespondent, antyder, at diskussionen står mellem de kommunistiske partier på den ene side og de kinesiske ledere på den anden side, er der tale om simpel forfalskning. Østerling ved udmærket, at partier som det indonesiske, vietnamesiske, japanske, nordkoreanske, ceylonesiske, new zealand-

H U S K

G I R O

12 79 25

til alle bidrag - store eller små!

ske, albanske, brasilianske, belgiske, såvel som store grupper kommunister i Italien, Frankrig, USA, i Latinamerika, England og andre steder i alle grundlæggende spørgsmål stiller sig på linje med Kinas kommunistiske parti. Der er således i ordets bogstaveligste forstand tale om en i n t e r n a t i o n a l debat; at reducere denne debat til et spørgsmål om kinesisk-sovjetisk magtkamp kan således ikke redde den neutrale.

Det må dernæst gøres klart, at diskussionen ikke drejer sig om "kejserens ideologiske skæg", men om spørgsmål, der er grundlæggende for hele den verdensomspændende kommunistiske bevægelse. Debatten drejer sig om krig og fred, om atomvåbnenes rolle, om hvor imperialismens svage led befinder sig og dermed om den nationale befrielseskamp, om overgangen til socialismen, om forholdet mellem den internationale klassekamp og den fredelige sameksistens' politik, om proletariatets diktatur, om holdningen til den amerikanske imperialisme og om grundlaget for socialismens opbygning. At undlade stillingtagen til sådanne spørgsmål er det samme som at afskrive enhver stillingtagen til vor bevægelses grundlag. At mane en sådan debat i jorden med besværgelser som "vi har ikke tid, der er praktiske kampopgaver nok", er det samme som at blinde sig selv. Hvis disse grundlæggende spørgsmål ikke drøftes og afklares, kan man lige så godt opgive kommunistisk kamp; thi i så fald undlader man at gøre sig klart, hvem der er fjenden, hvordan freden sikres, hvordan klassekampen udfoldes, hvordan socialismen vindes.

UDEN ET GENNEMTÆNKT, GENNEMARBEJDET OG IDEOLOGISK SIKKERT POLITISK GRUNDLAG VIL ETHVERT PRAKTISK POLITISK INITIATIV MANGLE LINJE, OG RESULTATET VIL BLIVE DEREFTER !

Danmarks kommunistiske partis ledelse har da heller ikke valgt denne upolitiske neutralisme i den internationale debat; tværtimod har DKP med fynd og klem stillet sig på et direkte forkert grundlag! Konsekvenserne er lige lidt opmuntrende!

EFTER disse betragtninger omkring form og indhold i den internationale debat vil den ærlige "neutrale" måske sige: "Dels aner jeg ikke, hvordan jeg skal have mulighed for at sætte mig ind i debatten - og dels kunne det jo være, at b e g g e parter havde uret!"

Til det første: Såvel de sovjetiske og disses forbundsfællers synspunkter som de kinesiske og disses forbundsfællers standpunkter er tilgængelige på dansk. "Fakta om Sovjetunionen" og "Bulletin fra den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade" indeholder både i de ordinære numre og i pjecer hoveddebattørernes erklæringer; dernæst fremkommer "Internationell Revy" de sovjetisk-sindedes synspunkter, og heroverfor - man må dog nu til engelsk eller tysk - står redegørelserne i det kinesiske "Peking Review", som ugentligt indeholder stof fra eget parti og broderpartier. Og endelig: Eftersom "Land og Folk" er flink til at offentliggøre egne forbundsfællers udtalelser, men ikke modpartens, må ORIENTERING til at referere erklæringer, som fremkommer fra partier og kommunister, der ikke ganske følger trit med det sovjetiske.

Til det andet: Teoretisk kan det ikke benægtes, at begge parter k u n n e have uret. Vi mener ikke, at dette er tilfældet. Hvorfor ikke ?

Marxismen udvikler sig ingenlunde mekanisk. Virkeligheden skifter stadig, klassekampen antager stadig andre og nye former, problemerne stilles op stadigt mere kompliceret, og klassefjenden ændrer bestandigt sin strategi og taktik. Hvis marxisten derfor skal analy-

sere udviklingen, må han være årvågen til det yderste; glemmer han at følge med udviklingen, kan han enten blive hængende i et fejlagtigt lærebogsskema, hvorved han forfalder til verdensfjern dogmatisme, eller også kan han forfalde til ganske at overvurdere det nye i udviklingen, hvorpå han hovedløst og uden hensyntagen til erfaringer forkaster marxismens grundlæggende principper, som tager sigte på større fænomener end hans egen aktuelle lilleverden - hvorved han forfalder til revisionisme. De to standpunkter - revisionisme og dogmatisme - er således nært beslægtede, idet de begge har deres rod i manglende evne eller vilje til at erkende virkeligheden som den er.

Revisionismen og dens følgesvend dogmatismen fødes bestandigt i marxisternes rækker, simpelthen fordi de mange og stadigt nye modsætninger, som findes i virkelighedens verden, virker ind på marxismens teoretiske udvikling og dér skaber lignende modsætninger.

DE sovjetiske ledere og deres forbundsfæller er netop bukket under for såvel udviklingens hast som for modstanderens strategi. Det er parolen om "den fredelige sameksistens' generallinje" - der er udsprunget af en overvurdering af kernevåbnenes politiske rolle, af disse våbens "ændring af verdensbilledet" og af imperialisternes såkaldte "sunde menneskeforstand", kombineret med Sovjetunionens enebesiddelse af atomvåben i den socialistiske lejr - som har medført de sovjetiske lederes hovedløse stormagtspolitik, og som atter naturnødvendigt har ført til mærkværdige synspunkter omkring overgangen til socialismen, omkring den nationale befrielsesbevægelses ret til gennem væbnet kamp at "bryde" den "fredelige sameksistens", omkring folkemassernes kamp kontra atomæventyr som Cubaraketter og andet !

Det er mod denne revisionistiske parole om såkaldt "fredelig sameksistens" og dens uhyrlige konsekvenser, at de indonesiske, kinesiske, vietnamesiske og mange andre kommunister træder op. Den internationale strid står således ikke mellem en række mindre væsentlige, af hinanden uafhængige synspunkter, men tværtimod mellem to g r u n d l æ g g e n d e forskellige hovedsynspunkter. Som h e l h e d har de sovjetiske ledere og deres forbundsfæller u d f r a en fejlagtig opfattelse af verdensudviklingen forladt marxismens grundlag og kastet sig ud i selvmodsigende, inkonsekvente og improviserede politiske handlinger (jvf. Cuba, atomstopaftalen, "neutralitet" i Kina-Indien striden osv.), der med stadigt voksende hast underminerer klassekræfterne i den ganske verden. - Heroverfor fremholder først og fremmest de kinesiske kommunister det fejlagtige i, at den nationale befrielseskamp, klassekampen i de kapitalistiske lande, de revolutionære rejsninger og alle andre nuancerede udtryk for den verdensomspændende kamp underordnes én eneste og ensidig parole: den såkaldte "fredelige sameksistens".

D e r m e d indtager Kinas kommunistiske parti et marxistisk standpunkt til hovedproblemerne i vor tid - og derfor er det ikke så sært, at a l l e teoretiske og praktisk-politiske problemer, som a f l e d e s af hovedproblemerne (f.eks. overgangen til socialismen, forholdet til socialdemokraterne, forholdet til den jugoslaviske revisionisme) rent logisk bliver rigtige i den kinesiske udgave og fejlagtige i den sovjetiske.

På denne baggrund erklærer KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS sig på linje med de kinesiske, indonesiske, japanske, belgiske, peruvianske og mange andre kommunister i de grundlæggende problemer omkring kampen mellem kapitalisme og socialisme i vor tid. Og på samme bag-

grund tager vi afstand fra SUKPs, DKPs og deres forbundsfællers grundlæggende fejlagtige synspunkter.

D e r f o r har vi åbent stillet os i opposition til DKPs ledelse; thi det drejer sig om vort grundlag, som vi ikke kan forholde os neutrale eller ligegyldige overfor.

Ethvert dogmatisk forsøg på at hente frasen "splittelsesfolk" frem fra traditionens gemmer må vurderes på den her opridsede baggrund.

Benito Scocozza.

OM PRINCIPPER

LAND og FOLKs forvirrede krumspring omkring oprettelsen af diplomatiske forbindelser mellem Kina og Frankrig var en afslørende ynk. Bladet og DKPs ledelse har i den grad vænnet sig til den sovjetiske principløshed i den internationale politik, at de simpelthen er ude af stand til at fatte, at der heldigvis endnu findes marxister i verden, der ikke svigter principperne i kampen mod imperialisternes aggressions- og krigspolitik, og at der findes marxister i den socialistiske lejr, der ikke svigter parolen om at udnytte modsætningerne i fjendens lejr.

Den Kinesiske Folkerepublik har fra sin grundlæggelsesd g og mange gange siden gjort det lysende klart,at den er villig til at oprette diplomatiske forbindelser med ethvert land, der erkender, at der eksisterer dette ene Kina, og at en anerkendelse af "to Kina'er" er en umulighed.

Dette vidste man på LAND og FOLK, og man vidste, at en kinesisk sanktion af ambassadører i Paris både fra Kina og fra Chiang Kai-shek kliken på Taiwan ville betyde stiltiende kinesisk anerkendelse af USAs "ret" til gennem "aftaler" med Chiang Kai-shek at have tropper på denne kinesiske ø - altså reelt afståelse af denne del af sit territorium til den amerikanske imperialisme.

Alligevel hoppede bladet på den borgerlige limpind og skrev i en mellemoverskrift den 19. januar:

Anerkendelsen berører
ikke Taiwan

Dumheden gentoges i en ledende artikel den 23. januar:

> "Det står da tilbage at se, om Peking, der med rette gennem årene energisk har afvist noget kompromis på dette grundlag, vil tage mod fransk anerkendelse, hvis den, som hævdet i Paris, ikke medfører brud med Chiang Kai-shek."

Så sent som dagen efter den officielle meddelelse om de diplomatiske forbindelser brugte bladet denne mellemoverskrift:

Peking ikke mod
"to Kina'er"?

Naturligvis må det være vanskeligt at omstille sig! Hrustjov og den sovjetiske regering havde jo også erklæret, at de aldrig ville gå med til en atomstopaftale, der var løsrevet fra et forbud mod kernevåben, at de aldrig ville gå med til en atomstopaftale, der undtog underjordiske forsøg. Resultatet er kendt! Hrustjov har jo også et par gange forkyndt tidsfrister - i hvert fald sidste gang en

ret så "ubrydelig" tidsfrist for en tysk fredstraktat og en ordning på problemet Vestberlin. Det kan kun virke demoraliserende at høre til den herres våbendragere.

DEN forblindet antikinesiske, politisk analfabetiske vurdering af oprettelsen af diplomatiske forbindelser mellem Kina og Frankrig kom imidlertid først rigtigt til udtryk i disse linjer fra den nævnte leder i LAND og FOLK:

> "Peking og Paris har i adskillige måneder udvekslet høfligheder. Man vægrer sig ved at tro, at de skyldes mistænkeligt ensartede synspunkter - ud fra forskellige udgangsstillinger - på atompolitik, forbud mod kernevåbensprængninger og spredning af kernevåben. Frankrigs kommunister har mere end én gang hævdet, at Peking er gået længere i lovprisning af de Gaulle og hans gerninger, end det var forsvarligt."

Men heldigvis findes der også folk, der endnu husker 1960-Erklæringens ord om, hvorledes de amerikanske imperialister under dække af antikommunisme spinder "den frie verden" ind i et net af militære opmarchområder rettet mod den socialistiske verden, og som derfor hilser Frankrigs anerkendelse af Kina som et slag netop mod USA-imperialismen og dermed som et slag, der gavner freden.

New Zealands kommunistiske Partis blad "People's Voice" (Folkets Røst) skrev i en ledende artikel bl.a.:

> "De amerikanske ledere er ikke glade for, at deres strategiske planer krydses. Disse planer tager sigte på at vinde nye indflydelsessfærer - et mål der først nås med det fulde verdensherredømme"
> "Ethvert skridt, der hjælper de Forenede Stater med at nå dette strategiske mål, er skadeligt for verdensfreden. Alt, der hindrer opnåelsen af det amerikanske mål, bidrager til verdensfreden."
> "Frankrig, der har fundet det amerikanske overherredømme bekosteligt og ydmygende, har været villig til at anerkende Kina."

ga-

FOLKEKAPITALISME ?

DANMARKS kommunistiske Parti afholdt den 9.-10. februar f a g l i g l a n d s k o n f e r e n c e i København. Partiets formand Knud Jespersen indledte, og et af de centrale nyskabende forslag på og fra konferencen var forslaget om, at man skulle erstatte samarbejdsudvalgene med bedriftsråd! Knud Jespersen sagde om disse bedriftsråd bl.a.:

> "Bedriftsråd skal sikre, at de, der investerer hele deres liv og arbejdsindsats, får samme rettigheder som de aktionærer, der aldrig har set den arbejdsplads og de arbejdere, hvorpå de spinder guld." (Vor understregning). Og for at dette skal gennemføres, siger Knud Jespersen videre, skal bedriftsrådene "frit og uhindret have adgang til regnskaber og profitkontrol, ligesom problemer vedrørende ordrer og investering skal være underkastet rådenes indseende. Bedriftsrådene skal vide, hvem der ejer de virksomheder, hvori i de arbejder, og ved ansættelse af arbejdsledere er deres afgørelse bestemmende". Og videre "Alle afskedigelser skal forelægges bedriftsrådet." (Citeret efter "Land og Folk", 10/2 1964, side 1).

Hermed har DKPs formand atter sendt en boble tilvejrs, som skal vær

Daværende medlem af Danmarks kommunistiske Partis centralkomite K n u d J e s p e r s e n i sin beretning i foråret 1958 fra Jugoslaviens Kommunisters Forbunds kongres:

"Det er jo ingen nyhed, at nationalisering under kapitalismen ikke er socialisme, men gennemføres, så den virker som statsstøtte og statsgaranti til kapitalisterne, og at det, der skal til, er, at arbejderne skal tage magten, overtage produktionsmidlerne og gennemføre socialismen i praksis.

Derfor er også henvisning til den klassiske narresut om "arbejdernes deltagelse i produktionens ledelse" under kapitalismen afslørende og gør udtalelsen egnet til at støtte de kapitalistiske og reformistiske bestræbelser på at gøre arbejderne politisk passive."

en del af det luftkastel, som kaldes "det fornyede demokrati", og som vi indgående beskæftigede os med i sidste nummer af ORIENTERING.

Hvorfor er der tale om en virkelighedsfjern boble ?

Sagens kerne ligger i Knud Jespersens udtalelse om, at arbejderne skal have s a m m e rettigheder som aktionærerne, dvs. arbejdsgiverne! Sig os: Hvorledes skal de nu lade sige gøre ? Er partier nu nået så vidt, at det t r o r, at man kan skabe en slags ligevægtstilstand (for ikke at bruge det grimme ord klassesamarbejde) på virksomhederne ? Når arbejderne skal bestemme profitten, valget af arbejdsledere, virksomhedens ordreafgivning og investeringer - hvad skal arbejdsgiverne, virksomhedens ejere, da bestemme? Hvis arbejderklassen kan drive det så langt, at arbejdsgiverne finder sig i sådanne bedriftsråd, så må disse have tilegnet sig en så ædel indstilling, at de åbenbart slet ikke gider være arbejdsgivere mere, thi selve kapitalismens grundlæggende drivkræfter, dispositionsretten og profitretten er da frataget kapitalisterne! - Hvorfor skal vi så overhovedet have de bedriftsråd? Hvorfor kan vi så ikke lige så godt med det samme fratage arbejdsgiverne ejendomsretten til produktionsmidlerne ?

Lidt arrigt kunne man spørge: Hvorfor tænker man sig ikke om, før man anskaffer sig den slags ugennemførlige, frit i luften svævende paroler om bedriftsråd? Man kunne måske forstå, om man i forbindelse med perspektiverne for overgangen til socialismen arbejdede med bedriftsråd, der på de enkelte virksomheder kunne skabes direkte i den politiske klassekamp mod de kapitalister, som man vil fratage ejendomsretten! Men nej, man ønsker bedriftsråd som en permanent institution under kapitalismen, eftersom Knud Jespersen ønsker aftaler om bedriftsråd "direkte indført i overenskomsterne."! Eller med andre (Knud Jespersens egne) ord: Under kapitalismen skal arbejderne have s a m m e r e t t i g h e d e r som kapitalisterne!

Hvilken lykkelig FOLKEKAPITALISME! De udbyttende og de udbyttede har samme rettigheder! - Blot et lille suk: Skulle det vise sig, at arbejdsgiverne slet ikke kunne forestille sin en kapitalisme, hvor arbejderne har samme rettigheder som de selv, ja, hvor arbejderne endog kan kontrollere deres dispositioner, så håber vi, at Knud Jespersen og DKPs øvrige ledelse vil opgive bedriftsråds-folkekapitalismen til fordel for socialismen, thi at de to klasser - kapitalisterne og proletariatet - samtidig skulle have magten er vist en historisk umulighed.

Eller måske har Marx' analyse af klassesamfundet været forgæves ?

sco.

Fredskampens PERSPEKTIVER

DETTE var emnet for det dagligstuemøde, som Arbejdskredsen havde indbudt til den 7. februar i Rødovre. Mødet var efter forholdene særdeles velbesøgt, og der udspandt sig efter indledningen livlig diskussion, der strakte sig fra Jugoslavien til de kinesiske folkekommuner, fra den såkaldte "afstalinisering" til DKPs misbrug af de penge, medlemmerne møjsommeligt skraber sammen. Mødet sluttede med enstemmig vedtagelse (idet dog én af de tilstedeværende var mod selve ideen) af to protestudtalelser, adresseret til den amerikanske ambassade om kerneforsøg og krigen i Vietnam. Disse resolutioner, der bringes i dette nummer af ORIENTERING, blev tilstillet den danske presse, der dog ikke fandt anledning til at omtale dem. Dette gjaldt også Land og Folk!

Vi gengiver her nogle hovedpunkter og uddrag af Gotfred Appels indledning på mødet:

Efter at have slået den gammelkendte og simple, men i dag alt for ofte oversete kendsgerning fast, at fredskamp er nødvendig, fordi der er nogen, der truer med krig, og at denne "nogen" er imperialismen, i første række den amerikanske imperialisme, gennemgik Appel hovedtrækkene i den internationale situation i dag, fastslog muligheden af at forhindre en ny verdenskrigs udbrud og fortsatte derefter:

Det kapitalistiske Danmark indtager en dobbeltstilling i verden i dag. Det er på én gang deltager i den imperialistiske blokdannelse og samtidigt underlagt den amerikanske imperialisme - under dække af antisovjetisme og antikommunisme ført ind i NATO til gavn for de amerikanske krigsplaner, planer om verdensherredømme og til gavn for den danske monopolkapitalisme.

Denne dobbeltstilling er medbestemmende for vore opgaver og vor taktik i kampen for freden. Vi må som led i fredskampen på én gang bekæmpe den danske monopolkapitalisme og støtte enhver handling, som det kapitalistiske Danmark måtte foretage for at hævde dansk selvstændighed over for USAs overherredømme - skibsredernes protester mod USAs flagdiskriminering er et godt eksempel. Vi må støtte enhver tanke, der politisk, økonomisk og kulturelt modarbejder det amerikanske overherredømme over Danmark, fordi enhver svækkelse heraf er en kæp i hjulet på planerne om verdenskrig mod socialismens lande.

Vi må som vort bidrag til freden til stadighed indædt bidrage til oplysning om den amerikanske imperialismes sande og uforandrede natur - om dens planer og dens dobbelttaktik - "fred" og krig - om dens styrke og dens svaghed !

Vi må som vort bidrag til freden organisere og mobilisere til demonstrationer mod ethvert udslag af denne amerikanske imperialismes natur. Hvorfor skrev Land og Folk ikke om USAs brug af giftmidler i Sydvietnam for nylig? Hvorfor har DKP ikke protesteret mod de nye amerikanske planer om underjordiske forsøg ?

Vi må gennem ihærdig propaganda for international afrustning og atomvåbenfrie zoner, gennem kamp mod NATO og dansk-vesttysk fælleskommando bidrage til at åbne folks øjne for hvem, der ønsker oprustning - men vi må ikke falde i DKPs grøft og bilde folk ind, at afrustningens og neutralitetens opgaver kan løses løsrevet fra vort hovedbidrag til kampen for freden:

Vi må som vort hovedbidrag til freden gennem alt det ovenstående og gennem kampen for bedre levevilkår videreføre kampen for ska-

belsen af en bred enhedsfront i det danske folk mod monopolkapitalen - ikke for en såkaldt "fornyelse" af monopolkapitalens "demokratiske" stat - men en bred enhedsfront netop mod denne stat - for en folkedemokratisk stat, for en folkedemokratisk revolution.

EN FOLKEDEMOKRATISK REVOLUTION ANFØRT AF ARBEJDERKLASSEN MED ET SANDT MARXISTISK-LENINISTISK DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI I SPIDSEN - BASERET PÅ ET FORBUND MELLEM ARBEJDERKLASSEN OG LANDARBEJDERE OG HUSMÆND OG MED STØTTE FRA BYERNES SMÅBORGERSKAB OG MED STØTTE FRA DEN ANTIMONOPOLISTISKE DEL AF KAPITALISTKLASSEN

Et sådant bredt klasseforbund i en sådan folkedemokratisk revolution er realistisk tale - og kun en sådan revolution kan danne overgang til socialismen, og det kun, hvis den ledes af et marxistisk-leninistisk revolutionært parti, der formår at anvende marxismens almene sandheder på den konkrete danske virkelighed - et parti, der formår selvstændigt at studere og vurdere den danske virkelighed og handle derudfra.

- - - -

Der skal med andre ord føres en to-frontskrig, så sandt som kampen mod imperialismen og monopolkapitalismen er uløseligt forbundet med kampen mod den moderne revisionisme.

- - - -

Efter at have slået fast, at kommunister naturligvis på de enkelte etaper kan og må samarbejde med alle, med hvem der omend måske kun for en tid kan opnås enighed, udtalte Appel:

Kommunister må til enhver tid og under alle forhold kræve samarbejde på lige vilkår - de beholder deres mening og giver udtryk for den, kommunisterne beholder deres. ... Vi vil stadig være med til at rejse kravet om afrustning, fordi de krigeriskes afvisning er en god lære for alle - men vi forbeholder os ret til at forklare dem, vi arbejder sammen med, at deres opfattelser og forhåbninger bygger på en illusion.

Vi forbeholder os ret til at bekæmpe de forkerte synspunkter hos dem, vi samarbejder med - ganske som de har ret til at bekæmpe vore.

Et kommunistisk parti må aldrig prisgive principperne af hensyn til et sådant samarbejde. ... Partiet må forbeholde sig ret til at gå ind for en styrkelse af socialismens forsvarsmagt, og det må aldrig af smålige "taktiske" grunde lade sig forlede til at bidrage til at tilsløre denne nødvendighed (som det f.eks. skete omkring Sovjetunionens genoptagelse af kerneforsøgene)! Vi må bidrage til, at den forsmædelige situation, hvor medlemmer af DKU sad i et socialistisk lands ambassades forhave som protest mod prøvesprængninger, der var nødvendiggjort af imperialismens krigsforberedelser, aldrig gentager sig. Vi må hale DKP op af den ligestillingens grøft, hvori det har kørt sig selv - tilbage til klassestandpunktet.

Vi vil f.eks. lytte til en Linus Pauling, fordi hans ord k a n vække folk til erkendelse af den truende fare - men vi vil samtidig kritisere ham skarpt for hans skamrosning af præsident Kennedy, og vi vil med megen styrke tilbagevise hans udtalelser om, at kernevåbnene har gjort krig umulig. Når LAND og FOLK trykker ham til sit hjerte og kritikløst jubler over hans taler under overskrifter som "Inspirerende fredsmøde", kan det kun tjene til at forvirre og så opgivelsens sæd - til en svækkelse af kampen for freden!

Vi skal - Danmarks kommunistiske Parti skal føre en nedbrydende og en opbyggende kamp. Vi skal udvikle det rigtige og fremadvisende i kamp mod det forkerte og håbløse.

Vi skal medvirke til at nedbryde den følelse af afmagt over for de såkaldt afgørende kernevåben, som DKP så ivrigt bistår SUKP med at indpode i folk - vi skal medvirke til at fylde folk med en følelse af deres egen kraft og styrke, af tro på fremtiden, af vished baseret på viden, forståelse.

Vi skal nedbryde den bedrageriske tro på "imperialisternes fornuft", som DKP så ivrigt hjælper SUKP med at udbrede. Vi skal sprede forvirringen omkring krigens årsager og omkring midlerne til at afværge den. Vi skal nedbryde den lammende rædsel for at enhver kamp - der netop skal og ene kan forhindre katastrofen - fører til kernekrig. Vi skal opbygge indsigt i krigens baggrund og årsager ud fra et klart og utvetydigt klassegrundlag, og vi skal opbygge en harme og en frygtløshed - der ikke må forveksles med ligegyldighed eller foragt for menneskeliv - overfor dens planlæggere.

Freden kan kun sikres ved uophørlig kamp mod imperialismen !

==========

De to udtalelser fra mødet den 7. februar havde følgende indhold:

STANDS KERNEVÅBENFORSØGENE !

Den amerikanske atomenergikommission gør det i sin nyligt afgivne årsrapport til Kongressen klart, at de atmosfæriske kernevåbenforsøg, som USA gennemførte i 1962, har medført, at USA har produceret og oplagret "de mest moderne, mest pålidelige og mest anvendelige kernevåben", der nogensinde er blevet fremstillet.

Dette bekræfter vor formodning om, at Moskva-traktaten om delvist kernevåbenforsøgs-stop blev afsluttet på et tidspunkt, hvor sådanne atmosfæriske forsøg ikke længere ansås for militært nødvendige og derfor næppe ville være gennemført, selv om traktaten ikke var blevet undertegnet.

Samtidig meddeler rapporten, at USA i løbet af 1963 gennem underjordiske forsøg betydeligt har forøget "kernesprængladningernes ydeevne i forbindelse med Polaris-, Minuteman- og Titan-systemerne, og at der som følge af et "betydeligt udvidet program for underjordiske forsøg" ventes yderligere forbedringer.

Vi ønsker herved på det kraftigste at give udtryk for vor fordømmelse af disse fortsatte prøvesprængninger, der betyder en alvorlig forøgelse af krigsfaren. Vi understreger nødvendigheden af snarest at erstatte Moskva-traktaten, der i modstrid med folkenes ønsker legaliserer de underjordiske forsøg, med en almindelig traktat om fuldstændigt forbud mod brug, fremstilling og oplagring af kernevåben og som et første skridt hertil totalt forbud mod alle prøvesprængninger.

==========

USA MÅ FORLADE SYDVIETNAM!

Ifølge meddelelser fra Vietnam har de sydvietnamesiske marionetstyrker under aktiv medvirken af amerikanske tropper i månederne siden statskuppet den 1. november 1963 forstærket anvendelsen af kemiske våben i krigen mod det sydvietnamesiske folk.

I 9 sydvietnamesiske provinser har sydvietnamesiske og amerikanske styrker fra fly oversprøjtet store områder med giftige stoffer, der har krævet dødsofre og forårsaget alvorlige sygdomme blandt befolkningen og ødelagt afgrøderne på deres marker.

(Vi) ønsker hermed over for den amerikanske ambassade at udtrykke (vor) skarpeste fordømmelse af denne barbariske krigsførelse, der er et klart brud på såvel Geneve-aftalerne af 1954 som på de internationale konventioner af 1922 og 1925 mod brug af giftgas og bakteriologiske våben, der også bærer USAs underskrift.

De amerikanske trop er må uophørligt indstille krigsførelsen mod det sydvietnamesiske folk, forlade Sydvietnam og i overensstemmelse med Geneve-aftalerne af 1954 lade det vietnamesiske folk selv afgøre sin fremtid uden indblanding ude fra.

DKP og FOLKETINGET

I B NØRLUND var inde på det for nylig på det i forsideartiklen omtalte møde i DKP-Østerbro, og Knud Jespersen sagde det lige ud i sine svar under den fortsatte "krydsild" i Bispebjerg kulturcenter i København den 27. februar. Efter DKPs lederes mening

ER KOMMUNISTISKE MANDATER I FOLKETINGET EN FORUDSÆTNING FOR MASSEBEVÆGELSER I BEFOLKNINGEN UNDER PARTIETS LEDELSE.

Vi tillader os at mene, at det forholder sig omvendt:

MASSEBEVÆGELSER I BEFOLKNINGEN UNDER DET KOMMUNISTISKE PARTIS LEDELSE ER EN FORUDSÆTNING FOR KOMMUNISTISKE MANDATER I FOLKETINGET !

Nørlund indviklede sig på mødet i en længere debat med nogle unge SF-ere. Herunder erklærede han, at de voldsomt stigende militærudgifter i den forløbne valgperiode ikke var uden sammenhæng med SFs 11 mandater. Bevares, de havde ikke direkte stemt for dem - men den omstændighed, at SF havde opnået sine mandater gennem en splittelse af venstrekræfterne, var i sig selv årsagen til, at regeringen havde haft mod til at forøge oprustningsudgifterne.

Så tog det sig helt anderledes ud først i halvtredserne, da DKP var repræsenteret i folketinget, og hvor det derfor havde været muligt at rejse en massebevægelse mod de vesttyske depoter i Jylland og mod kernevåben på dansk jord - og hvor regeringen ikke t u r d e gennemføre sine planer, sagde Nørlund.

Knud Jespersen talte begejstret om "en stærk kommunistisk gruppe" og erklærede: "Så kan vi rejse massebevægelse, så kan vi gennemtvinge en kursændring!"

Vi har altid ment (og der kunne citeres autoriteter til støtte for denne tanke), at stemmer på et kommunistisk parti til valgene i et kapitalistisk land først og fremmest er et barometer for arbejderklassens politiske modenhed.

Vi har altid ment, at kommunistiske mandater i et borgerligt demokratis parlament først og fremmest er et BIPRODUKT af den økonomiske og især politiske kamp, som partiet fører i og rejser arbejderklassen til.

Dermed være naturligvis ikke sagt, at det kan være ligegyldigt, om der sidder kommunister - eller skal vi præcisere og sige revolutionære marxister - i det danske folketing. Når først bevægelsen har ført dem derind, kan deres tilstedeværelse på forskellig måde udnyttes til atter at forstærke den folkelige bevægelse. Ingen marxist vil benægte værdien af parlamentarisk kamp - men hovedkampen kan den aldrig blive.

Et kommunistisk parti kan ikke komme i folketinget blot takket være en "god valgkamp"(det turde erfaringerne fra sidste valg være en ny bekræftelse på, om en sådan var nødvendig). Ja, man kan endda sige, at jo mere forhippet et kommunistisk parti er på at komme ind i folketinget, desto færre muligheder har det for at komme det! Forstået på den måde, at

> jo mere et kommunistisk parti tilslører folketingets rolle som organ i bourgeoisiets diktatur - dvs. jo mere partiet udvisker den afgørende forskel mellem sig selv og alle andre partier (proletarisk revolution og proletariatets diktatur),
>
> jo mere begejstret partiet taler om folketingets muligheder for at føre "fornyelsespolitik", jo mere det taler om "arbejderflertal" sammen med socialdemokrater og SF,
>
> jo større betydning partiet tillægger sin egen repræsentation i folketinget, og jo mere det for hele sit virke satser på denne repræsentation, og
>
> jo mere det betragter mandater i folketinget som udgangspunkt for sin politiske kamp og ikke som produkt af og redskab i denne kamp.

<u>desto ringere bliver chancen for, at det bliver repræsenteret !</u>

AKSEL Larsen havde jo - opportunistisk set - "ret" i 1958. Hvis p e r s o n e r n e i et "kommunistisk" partis ledelse er ude efter folketingsmandater som det eneste saliggørende, så er afsværgelse af marxismen den hurtigste og sikreste vej. Men så har mandaterne til gengæld heller ikke så stor værdi - udover den økonomiske og forfængelighedsbetonede fordel for dem, der har dem! De bringer ikke arbejderklassen eller socialismens sag noget godt.

Vi tror, det er for s e n t for personerne i DKPs ledelse at tage det opportunistiske skridt fuldt ud - der er næppe plads til to "progressive" småborgerlige partier til "venstre" for socialdemokraterne.

Vi ser ingen anden vej frem for DKP, end at det afsværger sine revisionistiske forestillinger om folketinget som løftestang for ny fremgang, afsværger sine revisionistiske forestillinger om "fornyet demokrati" og "strukturændringer" og vender tilbage til marxismen-leninismens revolutionære grundlag.

Det giver m å s k e heller ingen mandater ved valget til efteråret, men til gengæld vil det i det lange løb føre til socialisme i Danmark !

Gotfred Appel.

STUDIEKREDSE!

Kommunistisk arbejdskreds har allerede i nogen tid haft en studiekreds i gang med udgangspunkt i KKPs "Forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje", SUKPs Åbne brev af 14. juli og de kinesiske kommentarer hertil (til dato 7). Nye deltagere er velkomne hveranden mandag (første gang den 9. marts) kl. 20 hos:

Alice og Poul Petersen; Lucernevej 439 (Carlsro i Rødovre).

Fra og med den 16. marts kl. 20.oo starter en tilsvarende kreds hveranden mandag hos

Gotfred Appel, Hovgårdsgade 7, 4,Ø (ved Strandboulevarden/Finsen)
(Tilmelding skriftligt eller på ØBro 7803)